

gjort den ærede Minister opmærksom paa, at jeg ganske rigtigt havde fundet et Anknætningspunkt, hvorfra jeg er gaaet ud, for at godtgjøre, at Forslaget om de 1,400 Rd. ikke var grebet ud af Luften, nemlig Sammenligningen med Contoirchefsgagen, og, naar det ærede Medlem har søgt at oplyse, at der var en stor Forskjellighed deri, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det er en individuel Forskjellighed. Det er ganske vist, at Mænd, som søle Kald til at blive Lærere, ikke søge om at blive Contoirchefer for derved at opnaae de 1,400 Rd.; men omvendt ville de Mænd, som fra deres Ungdom af have følt en virkelig Drift og Tilbøielighed til at opfatte Videnskaben fra den Side, som den maa opfattes, naar de som Professorer skulle være istand til igjen at meddele den til Andre, ikke afstaae derfra, fordi vi sætte en Begyndelsesgage af 1,400 Rd. istedetfor 1,500 Rd.; det ligger i ganske andre Forhold og i en ganske anden inderlig Drift hos Menneskene. Spørgsmaalet er, kan det ventes, at der i det Hele taget iblandt den opvoxende Ungdom er et saa stort Antal unge Mænd, der have den Kjærlighed til Videnskaberne, at de ikke alene see paa Levebrødet, at vi imellem disse kunne finde det fornødne Antal til at besætte disse Lærerposter med, og da siger jeg, at, naar vi undtage det af Ministeren nævnte juridiske Facultet, har man hidtil ogsaa ikke været i nogen væsentlig Forlegenhed (Undervisningsministeren: Jo, i en meget stor!). Det er mærkeligt nok, at det ikke er traadt frem ved Finantstøvens Behandling. (Undervisningsministeren: Jo!). Ja, det er jo let at sige: Jo, men læg vel Mærke til, at vi for Øieblikket have ved Universitetet Mænd, som staae i en extraordinair Stilling og nyde Extratillæg, fordi der ikke er nogen Professorplads ledig (Undervisningsministeren: Ja, det beviser ikke Noget!). Jo, thi det er et Beviis paa, at der endogsaa er Besætning til mere end til Professorpladserne (Undervisningsministeren: Ja, det er et af den ærede Rigsdagsmands Beviser, men det erkjender jeg ikke!). Ja, det troer jeg nok, og dog er det et ganske simpelt Regnestykke. Man siger nok, at der er enkelte Poster, enkelte Fag,

hvortil der savnes Mænd, men, om endog Lønnen var nok saa høj, saa vilde der dog til enkelte Tider kunne indtræffe de samme Banskkeligheder, og, om Lønnen var meget lavere, ville Banskkelighederne ikke derfor være større. Vi have havt Tider, hvor Indtægterne have været meget lave, og der har dog altid kunnet findes Folk; der kan være enkelte Aar, hvor der er Mangel, men saa er der ogsaa andre Aar, hvor der trænger sig flere frem, end der behøves, og hvad det juridiske Facultet angaaer, saa er Savnet vist meget forbigaaende, thi, naar det bliver klart for den juridisk dannede Ungdom, som har Urgjerrighed nok til at træde frem i Verden, at det er den ligefremme Veie til at blive Minister, saa vil der blive Tilgang nok. Det, at der er en saa hurtig Afgang, vil under alle Omstændigheder skaffe et øieblikkeligt Savn, men, naar man tager Hensyn til, at Afgangen er af en saa fordelagtig Natur, saa vil dette igjen bringe en Tilstrømning tilveie; jeg troer derfor, at vi ikke behøve at tage Hensyn til, om der en Tid skulde søles et Savn. Vi maae desuden lægge Mærke til, at hidtildags have Forholdene været meget flettere, idet der kun har været givet 1200 Rd. som Begyndelsesgage, og der slet ikke har været sikret den unge indtrædende Mænd nogen forøget Indtægt i en lang Række af Aar; det var en reen Tilfældighed, naar han opnaaede en højere Løn; men efter Forslaget her hører denne Tilfældighed op, og han begynder dertil med 200 Rd. mere. Naar den ærede Minister siger, at vi skulle tage Hensyn til, at Universitetet er formuende, at det har Kræfter nok til at bære de forøgede Udgifter, saa maa jeg bringe i Erindring, at Universitetet har sine Fonds og sine Midler, for i det Hele taget til enhver given Tid at kunne sørge for Oplysningen i Landet. Naar Universitetet har overtaget de 50,000 Rd., som for Øieblikket gives af Statskassen til Almueundervisningen enten paa de Midler, der høre til de lærde Stoler, eller paa de Midler, der høre til Universitetet, og det enda har mange Midler tilovers, saa kunne vi begynde at tale om nogen Overtøidighed; men, saalænge man, hvergang der er Tale om en Udgift af den Natur, skyder den bort fra de saakaldte